

РЕШЕНИЕ

№ 4409

гр. София, 03.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.07.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Ирина Кюртева

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **9359** по описа за **2019** година докладвано от съдия Ирина Кюртева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.14, ал.3 от ЗСПЗЗ.

Образувано е по касационна жалба от Б. Р. С. против решение №109826/08.05.2019г. по гр.д.№4846/2002г. по описа на СРС. В касационната жалба се излагат съображения за неправилност и незаконосъобразност на оспорения акт, тъй като заявените земеделски имоти неправилно били възстановени на други лица – Седефка И. и Р. Т. В.. Освен това не била съобразена представената в административното производство декларация, въз основа на която да се измени оспореното решение. Моли за отмяна на постановеното решение.

В съдебно заседание касаторът Б. С., редовно призована не се явява и не се представлява. Въпреки многократно дадената възможност от съда, не изразява становище по съществуващото на спора.

Ответникът Общинска служба по земеделие – Източна, р.пр., не изпраща представител в съдебно заседание. С писмено становище моли жалбата да бъде оставена без уважение.

Прокурорът от СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд София-град, XI касационен състав, като взе предвид посочените касационни основания, становищата на страните и заключението на прокурора, събраните от районния доказателства и приетата от него за установена

фактическа обстановка, направи следните правни изводи:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 АПК, от процесуално легитимирано лице и е допустима. По съществуващото на същата, съдът взе предвид следното:

С оспореното съдебно решение, постановено в производство по реда на чл.14, ал.3 ЗСПЗЗ, районният съд е отхвърлил жалбата на Б. С. против решения, обективирани в протокол № 2277/11.06.1998 г. на ПК К., с правопреемник ОСЗ П.(понастоящем ОСЗ-Източна), по молба вх. №31/05.06.1998г. на Б. С..

Производството пред СРС било образувано по жалба на Б. С., която е изгубена, като в производство по реда на чл.74 Правилник за администрацията на съдилищата, с влязъл в законна сила акт съдът отказва да възстанови книгата.

Установено е, че Б. С. подала молба, в качеството си на наследник на Р. Т. В.(роден починал 1978 г., наследник на Т. В.) възстановени в реални граници земеделски имоти: 1) Имот от масив 23, парцел 138, в местността „П.“ от 2 дка, който неправилно е възстановен Р. и Седефка В., вместо само на Р. Т. В., който е стопанисвал имота; 2) Имот в масив 170, парцел 2, местността „С.“, в кв. 1, от 2,3 дка, който следва да бъде върната на наследниците на Т. В. – Р. и Седефка В., както е заявил Ц. Т. В. с нотариално заверена декларация за делба от 21.09.1993г.; 3) Имот от масив 171, парцел 16, местността „Зад махалата“, който следва да бъде върнат на наследниците на Р. Т. В., съобразно изявление на Ц. Т. В. в нотариално заверена декларация от 21.09.1993г.; 4) Имот от масив 174, парцел 61, местността „П.“ от 12 дка, да се върне на наследниците на Ц. Т. В., така както наследниците Р. Т. са заявили в нотариално заверена декларация от 21.09.1993г., с която са отстъпили дела си по молба на Ц. Т. В.; 5) Имот от масив 174, парцел 2, местността „П.“ от 0,798 дка да се върне на наследниците на Ц. Т. В., макар собствен на Р. Т. В., наследниците на последния отстъпват дела си на наследниците на Ц. Т. В., съобразно нотариално заверена декларация от 21.09.1993г. С молба-уточнение Б.С. поддържа, че за посочените имоти между наследниците се водели преговори, с оглед на открит документ – нотариално заверена декларация на Ц. В., според който земите по преписки на ПК К. №280,282,253, са ползвани от Р. В. и следва да се възстановят в негова полза, а тези в местността „П.“ да останат за Ц. В..

Не е спорно, че Б. С. е посочила, че узнала за декларацията веднага след като раздали земята, когато отишли при нотариус и Ц. В. заявил, че не са негови земи и че са ги върнали по погрешка. Това заявила и в съдебно заседание на 18.03.2019г. пред СРС, че в момента в който била съставена декларацията, тя знаела за нея.

С протокол № 2277 от 11.06.1998 г. ПК К. се произнася по молба вх. №31/05.06.1998г. на С., като я оставя без уважение по т.1, тъй като по документи за собственост, а и по вече постановено решение на ПК, имотът е възстановен на двама собственика, съобразно преписка на ПК 238Б. От преписка на ПК №238Б, образувана по заявление на Т. Р. Т., се установява, че с решение №476 от 10.02.1993г. ПК К. възстановява на Седефка Т. И. и на наследниците на Р. Т. В. правото на собственост върху земеделски земи с план за земеразделяне - нива от 1,5 дка в местността „П.“ и нива от 2,5 дка в местността „Родината“. От приложеното удостоверение за наследници се установява, че Г. Т. В. е оставила законни наследници: Р. Т. В.-син, починал, от своя страна оставил низходящи Б. С. и Т. Т.; както и Ц. Т. В.-син, дъщерите К. Т. А., Д. Т. Г., Седефка Т. И. и П. Т. Я.. Посоченият в жалбата „имот от масив 23, парцел 138, в местността „П.“ отговаря на индивидуализацията, дадена с решение

№2169/15.04.1998г. на ПК, съобразно което се възстановяват две ниви, едната от 1,5 дка, а другата от 0.960 дка, на наследниците на Седефка Т. И. и тези на Р. Т. В..

Правилно РС е приел, че съгласно чл.14 ППЗСПЗЗ, при реституцията на земеделски земи подадено заявление от един наследник ползва всички останали наследници, както и че наведените доводи от Б. С. тносно имота посочен в т.1, сочат на спор за материално право между наследниците, който следва да се разреши в отделно производство по чл.14, ал.4 ЗСПЗЗ, в което ще се установи кой е собственик на имота към одържавяването му, респ. на кого следва да бъде възстановена собствеността.

Досежно имотите, посочени в т.2, 3, 4 и 5, възраженията си Б.С. основава на цитираната „нотариално заверена декларация за делба“ от 21.09.1993г. от единия от наследниците -Ц. Т. В.. Установено е също така, че за имотите, посочени в т.3 и т.4 липсва заявление по реда на чл.11 ЗСПЗЗ, което е задължителна предпоставка за реституционното производство, поради което такава не може да бъде извършена. Такава декларация не е налична в представените преписки. Представена е декларация на Ц. Т. В., заверена в кметство [населено място] на 19.04.1994г., със стойност на нотариална заверка, с която декларира, че посочените в нея четири ниви следва да се считат в дял на Д. Т. Г..

Решенията на Общинските служби по "Земеделие и гори" са индивидуални административни актове, които се постановяват от компетентния по местонахождението на недвижимите имоти орган по поземлена собственост при подадено по реда на чл. 11, ал. 1 вр. чл. 12, ал. 1 ЗСПЗЗ заявление. Преценката за законосъобразност, която съдът прави в производството по чл. 14, ал. 3 ЗСПЗЗ относно издадените административни актове се свежда до анализиране на визираните в нормата на чл. 146 АПК критерии, а именно: административният акт да е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на материално-правните и процесуално-правните предпоставки за това и да е съобразен с целта на закона. Неспазването на някое от тези изисквания за действителност на административните актове води до тяхното опорочаване и отмяна, респ. изменение от съда съобразно неговата компетентност по см. на чл. 172 АПК.

Съдът проверява законосъобразността на оспореният пред него административен акт с оглед изложените от административния орган като мотиви фактически обстоятелства, като функцията на съдебния контрол не е да замести или изложи мотиви вместо органа, а да провери дали приетите от него за установени факти отговарят на хипотезата на приложимите правни норми. Т.е. СРС не е могъл и не е следвало да обсъжда други нарушения при постановяване на оспореното решение – напр. свързани с правото на собственост на заявителя и лицата в чиято полза са възстановени имотите към момента на образуване на ТКЗС, а само тези нарушения и документи, послужили за издаване на оспореното решение.

Ирелевантно в реституционното производство е наличието на спор за материално право относно собствеността върху процесните имоти, посочени в т.т.1 и 2, който следва да бъде разрешен по исков ред в производство по реда на чл.14, ал.4 ЗСПЗЗ.

Настоящата съдебна инстанция намира за правилен правния извод на Софийски районен съд, че органа по поземлена собственост не може сам да отменява свой предходен и влязъл в сила административен акт, в случая оспореното решение в т.т. 3-5. Този довод на първоинстанционния съд е съобразен с разпоредбата на чл. 14, ал. 7 ЗСПЗЗ, според която при откриване на нарушения на ЗСПЗЗ или ППЗСПЗЗ, на нови обстоятелства, нови писмени доказателства от съществено значение за постановяване

на решението Общинската служба по "Земеделие и гори" по искане на МЗГ или по искане на заинтересуваните лица се произнася с решение да го измени в срок до 1 година от откриване на новите обстоятелства или от новите писмени доказателства, но не по-късно от 2 години от влизане в сила на плана за земеразделяне или от постановяването на решението по чл. 14 ал. 1 т. 1. Този ред е единствено неприложим, когато за същите земи има влязло в сила съдебно решение, постановено в производство по чл. 14, ал. 3 ЗСПЗЗ.

В случая жалбоподателката в молбата си, касаеща т.т. 3-5 е поддържала именно узнаване на ново обстоятелство –съществуването на нотариално заверена декларация на Ц. В. за правото на собственост за поземлените имоти, за които претендира преразглеждане от ПК и възстановяване правото на собственост. Същевременно Б. С. е признала неизгодния за нея факт, че е узнала за сочената от нея нотариално заверена декларация, когато е съставена, тоест 1993г. (или 1994г., ако се приеме, че е имала предвид обсъдената по-горе с №68/19.04.1994г.), при което преклузивния едногодишен срок е изтекъл към сезирането на ПК през 1998г. Ето защо, правилно СРС е приел, че ПК правилно е отказала да измени влезли в сила административни актове и оставила без уважение молбата, касаеща т.т.3-4, а по т. 5 без разглеждане, доколкото при уважението ѝ ще се допусне без основание по същество извънсъдебно разрешаване на спор или утвърждаване споразумение между наследниците за действителните права в имуществената общност, наследена от Г. В., което би било недопустимо в това производство.

С изтичане на сроковете в чл. 14, ал.7 от ЗСПЗЗ се преклудира правото на органа да изменя издадените преди това и влезли в сила свои Решения по чл. 14 от ЗСПЗЗ, дори да се открият нарушения на ЗСПЗЗ и ППЗСПЗЗ или нови обстоятелства или нови писмени доказателства от съществено значение за постановяване на акта по чл. 14, ал.1 от ЗСПЗЗ. След като са изтекли тези срокове, което се констатира в случая, реституционното производство за процесните имоти е приключило.

По изложените съображения и като споделя напълно съображенията на СРС, настоящият съд намира, че ще следва да остави в сила първоинстанционното решение. Разноски не са претендирани и съдът не дължи произнасяне.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 и във вр. с чл.14, ал.3, вр. ал.8 във вр. с ал.7 от ЗСПЗЗ, Административен съд София-град, XI касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение №109826/08.05.2019г. по гр.д.№4846/2002г. по описа на СРС, 50-ти състав.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.